

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **E. W.**

skazanego z art. 198 i in. k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2017 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2017 r.

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt III K [...], utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa [...], E. W. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 198 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności. W dniu 13 lipca 2017 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek E. W. o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, który w oparciu o art. 118 § 1 k.p.k. potraktowano jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem. Następnie postanowieniem z dnia 12 września 2017 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 §

3 k.p.k. odmówił przyjęcia tegoż wniosku ze względu na jego oczywistą bezzasadność.

W odpowiedzi na to postanowienie Sądu Najwyższego skazany wniósł pismo datowane na 26 września 2017 r., którego końcowa część została potraktowana jako zażalenie. Skazany domagał się w niej od składu Sądu Najwyższego orzekającego o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie odpowiedzi na zarzuty podniesione w jego pismach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone rozstrzygnięcie o odmowie przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności, zostało podjęte poprawnie. Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmawia się przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W niniejszej sprawie zachodzi właśnie taka sytuacja.

Trzeba zauważyć, że skazany nie wskazał w piśmie z 13 lipca 2017 r. żadnych okoliczności, które mogłyby być uznane za podstawy wznowienia wymienione w przepisach art. 540-540b k.p.k., w szczególności nie wskazał na nowe fakty lub dowody nieznanne w poprzednim postępowaniu, ani na przestępstwo popełnione w związku z postępowaniem, które byłoby stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym, bądź orzeczeniem stwierdzającym niemożność jego wydania (art. 541 k.p.k.). Warto też przypomnieć, że skazany uprzednio wnosił już o wznowienie postępowania, podnosząc – jak i tym razem – przede wszystkim swoje zastrzeżenia co do jakości działania w jego sprawie obrońców z urzędu oraz z wyboru, a także co do uczciwości orzekających w jego sprawach sędziów (zob. sprawy o sygn. III KO 81/15 oraz III KO 91/17), które to wnioski były bezskuteczne. Co więcej, w niniejszej sprawie skazany nie wskazał żadnych nowych okoliczności, które nie byłyby przedmiotem badania Sądu Najwyższego w poprzednio rozstrzyganych sprawach. W takim stanie rzeczy przyjęcie, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania zawarty w piśmie z dnia 13 lipca 2017 r. jest bezzasadny w stopniu oczywistym, było w pełni uzasadnione. Mając na uwadze przytoczone okoliczności, w szczególności fakt złożenia przez skazanego wniosku

tożsamego z wnioskami złożonymi i ocenionymi wcześniej, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

I.n